

Josephit, und andere Carmina Vol. II.

A. N. 75. Quart.

4.
Ca
8.9
9.8
10.6
Ca
14.
15.
16.
Ca
20.
21.
2.

COMPARATIO
MUSCÆ

cum

PHOENICE

AFFATIM OSTENTA
*argumentis item & auctoribus
firmata.*

à

M. MICHAELE THEOPHILO
*Schmannen / p. t. Tertiz Classis in Gymnasio
Mœno - Francofurtano
Præceptore.*

FRANCOFURTI,

Typis CASPARI RÔTELII 1637.

DOMESTIC
M. B. S. C. E.

THE
F. H. O. N. O. R. A. B. L. E.

M. B. S. C. E.

M. B. S. C. E.

F. H. O. N. O. R. A. B. L. E.

M. B. S. C. E.

VIRIS

*Magnificis, Nobilissimis, Amplissimis, Consultissimis,
Prudentiâ, Eruditione & Virtute longè
Eminentissimis,*

DN. HECTORI WILHELMO à Gûnterrode.

DN. JOHANNI CHRISTOPHORO Freudel/ J. U. D.

DN. JOANNI MAXIMILIANO zum Jungen/ p. t.
Consuli

DN. CHRISTOPHORO Bender / J. U. L.

Inclytæ Imperialis ac liberæ Reipubl. Francofurtensis
ad Mœnum Scabinis & Senatoribus laudatissimis,
gravissimis, nec non Gymnasij ibidem
Inspectoribus vigilantissimis.

*Dnn. & Mæcenatibus suis summâ cum observantiâ summisse
colendis, & plurimum atatem honorandis
ἐν Διᾶ γεν.*

VIT moris antiqui, bonarum artium
studia mandare literis, atq; in libros re-
lata offerre viris principibus. Hinc Ari-
stides Adrianæus Sophista: τὸς μὲν νεῶς, in-

quit, τῶς θεοῖς προσήκει καθιερεῖν τὸς δὲ ἀνδρας τὸς ἐπιχορίμους τῆ τῶν
βιβλίων ἀνάθεσις ἡμῶν, **templa Diis consecrare conve-**
A 2 nit:

nit: viros verò eximios decet librorum dedicatione honorare. Sic Cicero libros Acad. quæstionum M. Varroni: Varro ei vicissim libros de L. L. dedicavit. Virgilius Georgica Mecœnati; libros Æneidos Augusto Cæsari; Jul. Pollux Onomasticum suum Commodò Cæsari; Plinius Naturalem historiam Vespasiano; Oppianus Alexandro severo halieutica; Vegetius libros de re militari Valeriano obtulit; alij alijs idonei visi sunt, in quorum patrocinii gremium suas lucubrationes & vigilias deponerent. Iste mos adhuc quidem viget: sed effectu planè dispari. Veteres ejusmodi librorum dedicationes, tâquam preciosissimum aliquod *κεφάλαιον* promptâ dignatione susceperunt, & laborem impensum luculentis præmiis remunerati sunt. Hodiè (quod vel cæco-manifestius quàm manifestum est) nonnulli expallescent, tremunt atque æstuant, cùm librum suo nomini & honori consecratum vident. Hæc cum ita sint, istis de Patrocli familiâ numibasiis, cum insectoribus ac unguisugis, qui ut ille ait apud Gellium, apludam edunt & floces libunt, insuper habitis: Vobis, Magnifici, Nobilissimi, Amplissimi nec non Consultissimi Domini Scholarchæ, Patroni ac Promotores Unici, Optimi, hancce meam Muscæ cum Phœnice comparati-

uncu-

Lib. II. c. 7.

unculam, quam per nuperrimas ferias nundinales paululum à concatenatis Scholæ laboribus adeptus otii elaboravi, publicè inscribere, inscriptam humilimè offerre ac dedicare junctim volui, non modò quoniam animi Vestri plusquam Gordio mutuæ benevolentia & amoris *ἀνυποκρίτης* nodo inter se invicem devincti sunt: sed & Vestra erga me plusquam paternæ *σοφίας* & faventia stricturas per indicia minimè obscura, inprimis verò benignam ad officium, cui jam præsum, Scholasticum promotionem, sæpe cum meis ipse sum expertus, ut vel hinc mihi publicum aliquod gratitudinis ac observantia meæ monumentum, qualecunq; illud tandem sit, statuendi imponatur necessitas.

Accipite ergò pransâ fronte hoc quicquid est chartacei muneris, & me, quod facitis, vestro favore dignari pergite. Valete, vivite, & Reipublicæ bono rem benè gerite, Musarum Nutritores constantissimi! Dab. Francofurti ad Mœnum
3. Junij, Anno 1637.

N. A. & C. V.

Magnif.

Studiosissimus

M. Michael Theophilus

Lehman.

A 3

Pytha-

Exordium
obliquum à
mirabili sym-
phonia Mun-
di.

Synesius epist.
44.

De sacrif. &
mag.

PYTHAGORAS summus ille omnium
Grae gentis Sapientium, primus Philoso-
phiae nuncupator & conditor, quiq; post
eum rerum naturalium causas subtilius sci-
scitati arcanis caelestibus nobiles curas intulerunt, *mun-
dum hunc non tacite ferri, sed & caeli orbibus Sirenas quas-
dam ineffabiles concentus efficientes insidere, & totam
adeo universitatem diversis quasi & dissonis vocibus con-
stantem modulatam quandam ac consonam harmoniam
reddere animadverterunt. Sapienter profecto & ut cae-
tera multa non nisi ducente Minerva tæniâ. Etenim sive
Deum illum Opt. Max. compagis hujus architectum spe-
ctes, recte dictum apparebit illud Episcopi Ptolemaidis:
Ἐ θεῶν παντός Ἄγε νόμος οὐδὲ τὸ ἀνθρώπων. Sive Mundum illum
superiorem dierum noctiumq; curriculis agentem stel-
larum choros intermino lapsû, heic quoq;
———— propriis inter se legibus astra
conveniunt, & certa gerunt commercia rerum,
inq; vicem praestant visus atq; auribus haerent;
Sive denique Terra vel dorsum hoc, quod homines fre-
quentamus pedibus, vel ipsa interiora viscera, quæ oculis
animi, consideres: Hic Solem quoque & Lunam & æter-
nos illos ignes, quæ caelum perpetuâ lucis amœnitate
coronant, & ut Proclus clarissimus ille Academiae anti-
stes ait, in uniuersum suprema in infimis, infima in supremis, in
caelo terrestria modo caelesti, in terrâ caelestia modo terrestri de-
prehendes. In terrâ spectata est mirabilis ista harmonia
clariùs, nam & inter animalia, quorum varietate celebra-
tur, & inter sylvarum genera, quarû opacitate vestitur, & ut
omnia*

omnia complectar, *inter universa* quæ vehit aut tegit, aliquam quasi Muscam Naturam peravit.

Abuti Vestrâ viderer audientiâ, si rem adeò in promptu sitam ambitiosè conquisitis exemplis declarare satagerem. Unum dabo, quod quæso vos antè examinatis, quàm temerè ad judicandum properetis. *Musca*, quam vulgò homines ex terrâ, ut ait Empedocles, nati, ἀγρία καὶ ἀνδρα βέλτατα, ἰσχυροί, mulo inscitiores, velut vermium purgamentum, fordiumque coagulum detestantur, ea, inquam, *Musca Regina avium Phœnici ita per omnia similis est, ut non possit, quod vulgò dicitur, magis esse aqua aqua, lac lacti.*

Etenim clarissimis argumentis persuasum habeo, *Naturam* illam omnipotentem, cùm eam avem deformâsset & delineâsset, quæ

ipsa sibi proles, suus est pater & suus heres,

nutrix ipsa sui semper alumna sibi:

Muscam ejus quasi expressam imaginem in oculis habuisse. Et ut inde exordiar, quod ut in Phœnice miriones isti naturæ sacris non initiati maximo efferunt opere, communis utriusque ortus, eadem nativitas est. Ex vermiculo nascitur *Musca*, neque eam generis sui pudet. Testatissimum id est experientiâ, & exploratum habuit Philosophorum aquila *Aristoteles*, cui si quasi secundarium testem addidero *Lucianum*, honoris id gratiâ facio. Prodeat nunc aliquis ex Poëtarum viridariis, prodeat aliquis ex Historicorum spaciis & doceat nos, quâ lege generetur *Phœnix*! Enim verò cùm in rogo suo odoratas orientis opes congestit, & quidquid suaviter fragrans vel lachrymant arbores vel germinant, Solis que flammis accensus conflagravit, tum ex reliquiis illis

*— animal primum sine membris fertur oriri,
Sed fertur vermis lacteus esse color.*

Crevit:

αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Καὶ ἴδιος ὁ ἴδιος
ἔστιν ὁ ἴδιος

αὐτὸς ὁ ἴδιος ἴδιος
ἔστιν ὁ ἴδιος.

lib. 5. histor.
animal c. 19.

in encom.
Musca Tom.
1. p. 823.

*Crevit in immensum subito cum tempore certo,
se se ovi teretis colligit in speciem.
Inde reformatur, qualis fuit ante figura,
& Phœnix ruptis pullulat exuviiis.*

lib. 1. Annal. Vultis & Historicum? Glycas prodidit de Phœnice,
ὅτι προγυῖς πὸ τέλει αὐτὴ ἐργετηὶ πρὸ τὴν Αἰγύπτου, καὶ ἀνέκευ ἔ-
ήλιος ἵσταται: ἔτε τε φέρειται, καὶ ἰσὸς ἔχουσ αὐτὴ σκιάληξ ἡνιάται, καὶ
αὐτὸς αὐτὸς εἰς Πηνδὸν μέγα ἑάδειται τὸν Φόνικα.

β.
τὸ κῶδικον. Antecellere ajunt Phœnicem plerisque omnibus volu-
crum generibus eximiâ quâdam pulchritudine: Etenim

Claudianus. arcanum radiant oculi jubar, igneus ora
cingit honos, rutilo cognatum vertice sidus
attollit cristatus apex, tenebrasq; serenâ
luce secat, Tyrio pinguntur crura veneno,
antevolant Zephyros penna, quas cerulus ambis
flore color sparsq; super ditescit in auro.

Hæc ego non arguo, non nego, non refello: sit pulcher,
sit formosus; dum id mihi liberaliter vicissim condone-
tis, Fatorum arbitrio partes a vibus datas,

Phœdrus fab. — vires Aquilæ, Luscinia melos,
57. augurium corvo, læva cornici omina,

de pallio. Pavoni formam, cui pluma vestis & quidem de cataclitis:
imò omni conchylio depressior, quâ colla florent; & omni pa-
tagio inauratior, quâ terga fulgent; & omni syrmate solutior,
quâ caudæ jacent; multicolor & discolor & versicolor,
nunquam ipsa, semper alia, etsi semper ipsa, quando alia, toties
deniq; mutanda, quoties movenda, ut ait, Tertullianus. Quod
si mea Musca æquiparat

aurea Pavonum ridenti imbuta lepore
secla

eritne aliquis ad eò plumbeus, qui nō intelligat, palmam
illam eripere Phœnici? Atqui illa, quod intentis oculis
spectanti obscurum esse nequit, cum pellucens suas
pennu-

pennulas adverso Sole explicuit, quod de Pavone dixit ille, plumato amicta est aureo Babylonico & gemmeis alis floret. Καὶ μὴν διήρθεαι καὶ τὰς πτερυγίας, ἃ εἰς ἀπένεες βλέπη ἐς αὐτὴν ὁπότεν ἐκπελάσσεια πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπύουσα τετα.

Lucianus loc. cit.

Atenim admirandum quid cant Phœnix, & quale

neg^s olor moriens imitari posse putatur,

nec Cylleæa fila canora lya.

γ.
τὸ ὄδιον.
Laſſant, l. cit.

Hic ego scire velim, quo authore id affirmetur? Etenim Phœnix vix quingentesimo quoque anno visitur, aut certe post longum seculorum ambitum in Ægyptum venit, scilicet ἐπὶ τὸν ἄρβονος ἔμοιρε τις αὐτὸν καὶ λαμβάνειν μέλη, quâ de causâ Phœnicem pingunt Ægyptii, cum significare volunt τὸν ἁρβόνος ἀπὸ ξένου ἑπιδημῶντα reliquam omnem ætatem in Arabum desertis agit, quæ nemo ne καὶ ὄναρ adspexit. Repugnabo tamen nullus vel Poëticæ auctoritati, credam canere dulce quid Phœnicem. Quid Musca? Musica profana ad myrtum (quod ajunt) canet? Hoc manibus pedibusque negabit Lucianus, qui Muscas tanto antepollere ait cantilenæ dulcedine, ὅσον σάλπιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Unde Homerus eas ἀδινὰς appellavit, ille, inquam, Homerus, è cujus πηγῶν καὶ πθειασ-
μέλιω ore

Tacitus lib. 6. Annal pag. 202.

Horus Apollo lib. 1. hierogl. cap. 35.

— cen fonte perenni
Vatum Pieris ora rigantur aquis.

Et inde Corinna Poëtria aliaq; Musca dicta.

Nondum itaque reperi, cur Poëta alitem hunc etiam ferme in Deorum Lexiarchicum ausi sint referre, nisi quod isti pro condimento mendacia habent.

δ.
πὸς τὸς φῆς.

Par volucer superis, stellas qui vividus aquat?

μέλιος ταῦτα ἢ λήροι καὶ πὸς ἐχάτης ἀξία ἡμωρίας. Nam quid obsecro habetis dicere, cur astricis choris velitis inferere vestrum Phœnicem? An quia

B

non

Claudianus.

non epulis saturare famem, nec fontibus ullis
 assuetus prohibere sitim, sed purior illum
 Solis fervor alit, ventosaq; pabula libat.
 Tethyos, innocui carpens alimenta vaporis?

Et hoc (si Stoicis fides est habenda) cum cœlo commu-
 ne habet, cuius facularum divinas, ut ait ille, & immortales
 vivacitates Oceanus pascit, qui velut industrius Promus con-
 dus: universi, ex profundo suo penuario easdem aquas ali-
 menta cœlo sufficit & terris. At verò, quod in propatulo
 est, nec hîc herbam porriget Musca, nec ullâ aliâ in re, quę
 laudem mereatur, prius locusta, ut habet Ennianum ver-
 bum, lucam bovem pariet. Quid enim? ille ne

Lactantius.

ambrosios libat cœlesti nectare rores,
 stellifero teneri qui cecidere Polo?

At Musca Regum σύντεφοι καὶ ὀμοδιαιτοι, καὶ ὀμοεπιτεροι, iis
 se explent deliciis, quas si olim Homericus Jupiter fame-
 licus & nidori sacrificiorum inhians vel extremis tan-
 tum olfecisset naribus, aut primoribus digitulis delibaf-
 set, nã ille non in cygnum, aut cuculum, aut formicam,
 aut aliud tale animal, sed in Muscam se transformasset. At
 ille siderum alimonias prægustat; & Musca verò apud
 Phædrum:

Fab. 80.

Vbi immolatur, exta prægusto Deum,
 moror inter aras, templa perlustro omnia.

1.
 τίς τὸ σῶμα
 τὸ αἷμα
 15.

Quod si igitur utrique non est admodum dissimilis vi-
 tus, consequens est eandem etiam esse corporis habitudi-
 nem. Sanguinem negant habere Phœnicem, sed ἰχθῆρα, sa-
 niem

— οἷος τῆς τε πέτρης μακροτάτου θεοῦ

l. 1 de Nat.

Deor.

Clem. Alex.

αἷος τῆς πλ.

Dii enim Homerici convulnerati non sanguinem sed ut
 Vellejus Epicureus ait apud Ciceronem, quasi sangui-
 nem sudant. Est autem ἰχθῆρς σῆψις αἵματος. Tale quid etiam
 Phœnix

Phœnix fertur habere. ὄρν̄ μὲν τελευτᾶν ὁ Φοῖνιξ, ῥήσσει ἕαν· *Homeri Apollo*
 τὸν ὄρν̄ τὴν γῆν, καὶ ὄρν̄ ἐν ῥήγμασι λαμβάνει, καὶ ἐν ἰχθῶσι
 ἔκατ' ῥέουσι ἀπὸ θανάτου. Nec mirum: nam & Deorum *lib. 2. c. 57.*
 vitâ vitam sustentat.

Ὅν γὰρ σίτον ἔδυσ' οὐ πίνουσι αἰθυπα ὄνον,
 τένεκ' ἀνάιμονες εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.

Homer. Iliad.
l. p. 179.

*Nam nec edunt panem, nec Bacchica munera gustant,
 propterea ex sanguine vivunt, semperque perennant.*

Quid ad hæc Musca? Veretur etiam atque etiam, ne ad
 veritatis tribunal Poëta postulentur repetundarum. At
 si, quemadmodum & cæci, cum sæpè jaciunt, aliquando
 venerem jaciunt, sic illis feliciter semel aliquando ceci-
 derunt taxilli, tùm nihil est, quod dicamus amplius. *Dea*
est Musca! Nec deliri illi Moabitæ, qui Muscæ simula- *Theodoret. in*
 crum de vita & dubiis eventibus sciscitabantur. In Leu- *4. Reg.*
 cade Aëtii Apollinis templum est, in quo statò & solen-
 ni festo, ut Heraclides scribit, ἐν κλισίῳν ἱερῶν καὶ τὴν Αἰαγ-
 ναίαν, muscis taurus immolabatur, ut liqueat Muscam non
 minùs Apollini, quàm Phœnicem sacram fuisse. In cælo est Mu- *De respiras.*
 sca, si Poëta nos non fallit. Nam, ut docet Philotopho- *cap. 9.*
 rum Princeps ἀναίμα πᾶν τὸ ἐν τοῖσιν.

*Liberrimus ales Phœnix est, & sui planè juris, quem
 ipsa reverentia formidabilem facit suis tribulibus.*

*Non ferus accipiter, non armigeri, se Tonantis
 bella movent, commune facit reverentia fœdus.*

At Musca cui se v. r. quem suspicit? Ego, inquit,

*In capite Regis sedeo, cum visum est mihi,
 Et matronarum casta deliboscula,
 laboro nihil atque optimis rebus fruor.*

*ἔ.
 τῆς ἐλασθησί-
 ας
 Claudianus.*

Rem gestam narro. Iannotrius Mancetus Florentinorum Le *Æneas sylv.*
 gatus ad Regem Alphonsum prolixam nec minùs elegan- *in ara ip ad*
 tem orationem dum pronunciaret, attentionem patien- *Panormis.*
 tiam-

tiamque Regis validissimè miratus est, quòd nec oculos à seditissimè dicente nimirum deflexisset, nec manus movisset, sed & illud in primis memoriâ dignum judicavit, quòd, cum à principio statim orationis naso Regis Musca super sedisset, non priùs, quàm peroratum esset, Rex illam abegisset. *Erat profectò memorabile facinus & dignum amplissimâ cavèâ spectaculum, Musca Regis naso tantisper inequitans, dum longissima oratio finiretur. Constantium à Nisibes oppugnatione non tela, non in propugnaculis cives pro patriâ animam, ut ait Ennius, prognaviter pugnando mittentes de corpore, sed Muscæ precibus Effremi Syri excitatæ repulerunt, quippe Elephantorum promuscidas, cum sint cavæ, equorum verò aliorumque jumentorum aures simul & nares implerunt.*

Sedulius de
Rector. Christ.
cap. 15. pag. 52.

Vide Ribaden-
ciram de
Principe
Christ. lib. 1.
cap. 27.
Saresberien-
sis lib. 1. polyerat.
cap. 4.

Cyrril. Alex.
5. adv. Julian.
p. 206.
lib. 3. cap. 22.
De cap. utilit.
ex host.

Quid memorem *S. Narcissi Muscas vulgatas Gallicano Proverbio?* quæ captâ Garundâ à Rege Galliarum Philippo & dispoliato D. Narcissi templo, intra paucos dies hominum 40. & equorum 24000. dirâ pestilentia ad orcum miserunt. Fertur *Vates Mantuanus*, interrogâsse Marcellum, cum depopulationi avium vehementius operam daret, an avem mallet instrui in capturam avium, an *Muscam* conformari in exterminationem *Muscarum?* Cùm verò quæstionem ad avunculum retulisset *Augustum*, consilio ejus præelegit, ut fieret *Musca*, quæ ab Neapoli muscas abigeret & civitatem à peste infanabili liberaret. Unde Palladis cognomen *Cynomyia* & *Cynuleus* apud Athenæum *κυνόμυια* appellatur. Ipse Hercules apud Plutarchum

ὅδ' ὄασον μύια συρραῖν ἐμπάξου μύδων,
non plus quàm Musca facit diætèria vulgi.

Menelao itaque Pallas Homerica non Leonis sed

— μύιης ἰαγροῦ ἐνὶ στήθεσιν ἐθνευ,

Musca

Musca audaciam indidit, quæ quanquam de virili corio Homer. Iliad. p. 639.
non semel repellatur, assilit tamen & repetit morsum.

Quæ si veriora sunt, quam

Pythica quæ tripode ex Phæbi lauribus profatur,
Rex est Musca, etenim.

Rex est, qui metuit nihil:

hoc regnum sibi Musca dat.

Rex ergo Musca atque non absimilis illis *nigris Regum sequacibus curis*, quæ

nec metuant sonitus armorum, nec fera tela,

audacterque inter Reges, rerumque potentis

versantur, neque splendorem reverentur ab auro.

Perinde est, cujus natio infideat, ubique præsens periculum ἐν τῷ ὄκινδω & τῷ ποδῶν ποδῶν, præsens & innumerato periculi contemptus, quod qui potest facere, esse Musca potest.

Nec speres aliquid, nec extimescas,
ex armaveris impotentis iram.

Boeth. 1. Met.

4.

Inter Phœnicis decantatas omnium præconiis virtutes hæc ζ.
prima est, quod nocturno non lacubret, nec officia lucis noctisque pervertat, ut quidam in nostro orbe antipodes, τῶν ἀπὸν ἀπὸν δῶν ἰδῶν
quibus meridies antelucanum tempus est, & vesperugo auroræ prodromus. Phœnix enim

expectat radios & jubar exoriens,

atque ubi Sol pepulit fulgentis limina portæ,

& primi emicuit luminis aura levis;

incipit ille sacri modulamina fundere cantus,

& mirâ lucem voce citere novam.

Nec Musca post cœnam lucubrat, sed patitur alimenta per somnum quietemque æqualiter digeri, nec perturbata ac dissipata in caput agit: quod Porcium Latronem Lib. Controv. præs.
fecisse negat Seneca Pater, quem & propterea oculorum

Lucian. l. cit. *sciem confudisse & colorem mutasse scribit, τῷ φιλῷ*
χαίρει μάλιστα καὶ τῷ πλιπευετω, νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἀγα-
Plaut. in ——— *mane quod tu occæperis*
Pers. *negocium agere. id totum procedit diem.*
Hesiod. l. oper. *Ὡς γὰρ τ' ἐργασίῳ τίττην ἄπομείρεται αἴσαν*
v. 196. *Ὡς τι περφέρεται μὴ ὀδῆ, περφέρεται δὲ ἢ ἐργα.*

Proprium hoc mentis bonâ con scientiâ fretæ, non ex-
 pallefcere in mero meridie, nec in publico versari.

Quemadmodum *Agesilaus* stultè & indecorè se fa-
 cturum credebat, si, qui *Perifarum* Regibus mos fuit,
 domi se solitudine *tanquam aliquod vestale secretum* valla-
 ret, νομίζων ἀχρηστία μὴ τὸ ἀφανίζεσθαι πέπειεν, τῷ δὲ εἰς κάλ-
 λῶ βίῳ τὸ φῶς μάλλον κέρμιον παρέχεν.

Xenophon in
eius Encom.
p. 851 Tom 3.
τὸ ὅστιν ἀεὶ
πεταλωμένη
ται.
Vide Tacitum
loc. cit.

Altera virtus est *Pietas ergo mortuos*. *Phoenix* enim *Pa-*
tris exuvias

unguine balsameo, myrrhâq; & thure soluto
condit & in formam conglobat ore pio.

Musca verò non parentibus nrùm, sed & culicibus
 & cicadis hæc ultima pietatis officia præstat. In *Insulâ*
 enim *Hspaniola* pedibus effossâ terra in subterraneos
 illos nidos cicadas atque culices, & muscellas & alia ani-
 malcula congerit, non in victum certè, quod aliquis so-
 mniat, quanquam & id prudentiæ nunquam in formica
 suis deprædicatæ, prospicere aliquid futuræ hiemi, nec
 in diem vivere: sed quasi ab ipsa *Natura* humanitatis ad-
 moneretur; Hiemem enim perpetem tranquillo quo-
 dam somno consumit, *instar Endymionis* eius, quem olim
 efflâtum deperiens ab æmula *Luna* in hanc formam,
 quam hodie obtinet, mutata est. Et ut devorent *Musca*
 parentes taleque.

funeris officium vitæ pro munere reddant,
 etiam id apud aliquantas gentes sanctum est, corpora
 parentum laniata & cælis pecorum visceribus immixta
 epu-

epulando confumere, ut apud *Essedones & Massagetar.*
Denique formicas quoque observatum est redemisse
mortuorum suorum cadavera ad sepulturam, prolatis ex
horreis suis & quasi reip. suæ pyrtaneo aliquot farris aut
tritici granis.

Heleno & Cassandra ferunt, cum in Apollinis æde fortè
essent, aures ab sacris serpentibus ita esse expurgatas, ut
animalium quoque voces intelligerent, quibus Deorum
voluntates hominibus piis & sapientia polientibus pate-
faciunt. Utinam verò plerique haberemus ad eò purga-
tas aures, ut in animum animalium monita possent de-
scendere?

Phoenix duo docet, quæ omnis miratur universitas, pau-
ci, quos æquus amavit Jupiter, rectè intelligunt & cre-
dunt. Primum est fore aliquando vertentibus seculis, ut cæle-
stes ignes omnia renovaturi extingvant, & sese Natura reseminet,
existatq; ex pristinis mundi reliquiis novus, idem & alter:
Quemadmodum Phoenix

Natali cum sine perit, nidoq; perusto

Succedens sibimet quasita morte resurgit.

Hoc etiam *Musca* docet: *Ἰσοθαυνοῦσα ἡ δὲ μύια τὸ φέρος ἴσχυθεισὴν*
ἀνίσταται, ἢ παλιγγενεσία ἢ ἀντη, ἢ βίη ἀδύνατον ἀπαρχῆς γίγ-
νεται. Et si Paulino credimus

cuncta resurgendi faciem meditantur, in omni

corpore & in terris germina & astra Polo.

Alterum est; *Virginem* olim peperisse: Ut Phoenix Phœ-
nicem, avis

felix quæ Veneris fœdera nulla colit.

Et tamen quid mirum videtur, si virgo conceperit, cum
Orientis avem, quam *Phœnicem* vocant, in tantum sine
Conjuge nasci constet vel renasci, ut semper & una sit,
& semper sibi ipsa nascendo vel renascendo succedat.
Sed hoc non est in commune (ut Tertulliani verbo utar) nam
& Apes.

Alcimus

Avisus lib. 1.

vers. 241.

Vide hac apud

Enam Pla-

tonicū Chri-

stian. in

Theophr.

Lucian. loc.

cit.

& Apes nescire conjugia, nec foetus sexibus edere omnibus palam est.

S. Iulianus
Eps. cop. Tole-
tan. lib. 3. pro-
gnost. cap. 40.

Hic ne *ἀοὺν ἑολε* sit *Musca*, aliud dabit non minus stupendum. Quid illud? *Sanctorum virorum doctrina est, quod impiorum corpora, absque sui consumptione sempiternis ignibus ardeant, & ea ipsa corpora combustio ignium non consumat, quia & sempiterno igne ardebunt & mori omnino non poterunt.* Idque inde manifestum esse docent. Montes quoque nimio torrentur incendio, & tamen inter flammam suas stabiles perseverant. *Salamandra* incendio reficitur & ignis calore reparatur: de qua cum loqueretur *Cassiodorus*, adjecit *ὡς φάσι*, vulgarem sermonem esse docens.

De anim. c. 15.
& in variis.

Lib. 10. c. 67.

Quæ si eidem creditur, subtile ac parvum animal est, lumbricis associum, flavo colore vestitum, vitam cui præstat *Soli*, qui mortalia cuncta consumit. Animal est, inquit *Plinius*, lacerti figura, stellatum, nunquam nisi magnis imbribus proveniens, & ætate deficiens: cuius tantus rigor est, ut ignem nullâ sui læsione, tactû extinguat, non aliter quàm *glacies*. Sed *Muscas*, cur præterit *τιωπὴ*

Lib. 5. de histo-
anim. c. 19.

Apul. de Deo
socrat. p. 69.

& *Βασκάνως*, quas in *Cypriis* fornacibus nasci & per ignem impune ferri tradidit *Aristoteles*; in fornacibus, inquam, flagrantibus animalia pennis apta volitare totumque ævum suum in igni diverfari.

6.
τὸ ζῷον.

Denique ut finem aliquando habeat mea comparatio, ne ex *Muscâ* *Camelum* putetis me facturum esse, quemadmodum *Phœnix* sponte sua vite retinacula abrum-
pit, mortique præsentis animo occurrere non veretur, quippe *παλιγγενεσίας* suæ certus: avis semper unica, non enim coitû concipitur partuve generatur, sed ubi quingentorum annorum ævo perpetuo duravit, super exag-
geratam variis odoribus struem sibi ipsa incubat immo-
raturque. Deinde putrescentium membrorum tabe
con-

concrefcens ipsa fe concipit, atque ex fe rursus nascitur:
Ita Musca quoque mortem minus, quàm nos, quod ajunt,
præervolantes muscas, formidat. Renascitur etiam illa, &
planè, ut Phœnix è cinere. Phœnici enim, ut Claudianus
canit

præbetur origo
per cinerem.

Non enim aureâ Mercurii virgulâ, quâ animas
ducere ac reducere solet, non Esculapii opus ope est,
qui, ut cum Avienoloquat,

argentes animas Erebo procul intimo ab usq;
excitet atq; anima rursum tepesacta calore
viscera mundanas revocet medicator in oras:

puerulus aliquis injectâ cretâ aut cinere (adeò in vulgus
notus est hujus experimenti modus) vitam reddit. Unde *In Apocolo-*
Proverbium apud Senecam: Ne muscam excitare potest. *synthofei.*

Quid etiam est dignum præconio in Phœnice, quod
itidem in Muscâ non demonstraverim? Ex Phœnicis
medullis nascitur vermiculus, ex vermiculo Phœnix: ex Musca *ἰνίλογος ἢ*
ea alvo edunt vermiculus, ex quo Musca. Phœnix purpu- *ἀκεφαλὴν*
reus est, & quasi ex Ledaò ovo germen pulcherrimum: Mus- *ἄσπετος*
ca gemmeas pennas & Pavoninas explicat. Canit Phœnix:
& Musca canit. Illi Drorum delicias epulas: hæc etiam Re-
gum. Ille ex sanguine est, quomòadmodum Dii apud Homerum:
& hæc, quomòadmodum insecta omnia. Nemini servit Phœnix:
Musca nemini. Orientem Solem salutat ille: hæc tum ad ma-
utina studia exsurgit. Paterno funeri justa reddit ille: hæc
etiam cognatis. Ineffabilium mysteriorum magister est Phœ-
nix: & magistra Musca. Denique eodem modo & ex uno
cinere renascitur ut Phœnix ita Musca. Quæ si omnia af-
fatim ostendi, si argumentis & auctoribus firmavi, si
res ipsa vero veriora esse clamat, nihil superest, nisi ut Mu-
sca diinceps parvus Phœnix, & Phœnix magna Musca habeatur.

Sequuntur

Sequuntur duo Carmina.

Perennivivæ observantiæ contestandæ.

IPSO DIE JOHANNIS BAPTISTÆ
ANNO 1637.

Consecrata

Honoribus Natalitiis

*Virorum Magnif. Nob. Ampl. Consult. Prudentiâ, Eruditione
& virtute longè Eminentissimorum.*

DN. JOHANNIS CHRISTOPHORI
Creudels / J. U. D.

AGE ades ô agilis animula pedibus agilibus:
Jubar hilare celebreque mei agitur iterum Ephori.
O agerer in ea loca properiter, ubi volucris
bibitur equi aqua liquida, simul & acre citò melos!
Vehere virum in alia loca terete pede cuperem
nemora per inopia, satyrice, lateraque poli
volucra, Zephyrifremaque domicilia Terhyos.
At humilis ego quid homulus agò temere? ob animi
bona valida cluet is & alacria sine me, & ubi
moritur hominibus, & oritur ubi rubea dies.
Nec etiam oculi tegera tenebra memoriam operiet,
licet hic homulus alibi tripudia rudia duit.
Tamen adigit animus ea canere sacra, quæ aliis
Cecinit, opere licet & onere parùm habili, & onus
facile repetit, aliud etiam & etiam aperiens.
Scit etenim & opera minima quòd ita placeat ei
mini-

19
minimo ab homine, quàm alia tumida tumido ab Afino.
O Ephore pie, cate favior, ego tibi faviloquis
quod melesinequeo, prece facio tamen id humiliter.
Bene tibi jubar hilare radiet ab apice poli;
Fera stabra rotet alibi colubriferula Furia,
tuaq; domicilia refugiat, at eadem habeat
Nivea Charis & Amor & opipara, placida Quies.
Jubarid in alia & alia Pylia spatia vide,
metraque agilia, rüdia, tenuia recipe favens.

II.

DN. JOHANNIS MAXIMILIANI,
zum Jungen/p.t. Consulis.

S Alve Castalidum decus immortale sororum,
atq; Senator splendida stella chori.
Concelebrat mea tota domus, cum Conjuge Natus:
Natalis, Favior Maxume, festa tui.
Uxor ait: Pylis sit sospes Consul in annos:
Addo ego: morborum sentiat ille nihil.
Uxor ait: sit ei felix lux ista: revertat,
addo ego, candidulo centuplicata pede.
Natus adhuc sermonis inops & pusio bimus
cum gemitu teneras tendit ad astra manus.
Aspicit, & gestu letatus simplice CHRISTUS,
Hæc, ait, ad Patrem vota repente feram:
Lactentum obscuros Deus audit ab athere lallos,
infantis minimi gaudet & ore coli.

F I N I S.

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

A faint horizontal line or separator.

DR. JOHANNES MAXIMILIANI

Main body of faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Faint text at the bottom of the page, possibly a signature or date.

COMPARATIO
MUSCÆ

cum

PHOENICE

AFFATIM OSTENTA
*argumentis item & auctoribus
firmata.*

à

M. MICHAELE THEOPHILO
Schmannen / p. r. Tertiæ Classis in Gymnasio
Mœno - Francofurtano

